

sosialurinn

Reynold Silá

Mikudagin 25. august komu deyðsboðini av Reynoldi Silá, ikki óvantað so sjúkur hann hevði verið í langa tíð, men kortini tung boð fyri øll okkum, sum henda dag máttu sanna, at ein trúgvur vinur og stríðsfelagi hevði lagt frá sær.

Reynold var føddur 1. februar 1915 og vóru foreldrinu Mina og Johan Joensen (á Sondunum). Sjey vóru systkini (6 bróður og ein systur), so tey bæði hava ikki kunnað tikið sær av lottum í stríðnum at vinna dagligt breyð til so stóran barnaflokk.

Reynold fór, sum tá var vanligt, ungur til skíps, fyrst við slupp og seinri við trolarum. Hann gjørdist eisini ein av okkara raskastu trolaramonnum. Sigldi við AT-trolarum í mong ár, m.a. stríðsárini og síðani við íslenskum. Her var tað at Reynold fekk sitt fyrsta heilsubrekk aftaná óhapp umborð, har honðin og armur vóru illa skadd. Reynold legðist tá upp á land og gjørdist arbeiðsmaður.

Reynold var ein teirra sum altíð sá álvarsemi í arbeiði sínum og sum tíðliga skilti, at neyðugt var hjá arbeiðandi fjøldini at standa saman sum ein maður, skuldu úrslit røkast.

Hann var vitugur og gløggur maður, so hóast heilsubrekk kundi hann, sum kortini var ein sterkur maður við fúsum stríðs-vilja, ikki nakra løtu slaka í virkinum fyri tí, hann helt vera rætt, ella fyri broytingum av tí hann metti sum skeivleikar í samfelagnum.

Tí ikki legðið, at arbeiðarar, fiskimenn og fjøld av fólki yvirhøvur valdu Reynold í so mong álitisstørvini, og summi av hesum hevði hann um hendi enn í dag, nú heilsan av álvara var farin at bíla.

Stjórnarlimur Fylkingar var hann í mong ár, og sat í nevndini, nú hann legði frá sær. Sónarformaður í Fiskimannafelagnum og limur av nevndini í Fróðbiar sóknar sjúkrakassa var hann eisini. Í Suðuroyar norðara sjúkrakassa hevði hann saman við konuni Marin innkreiving av limagjaldi um hendi, starv sum hann rækti samvitskufult og við idni.

Javnaðarhugsjónin brendi seg tíðliga fasta í hugaheim Reynolds og var tað tí ikki lögdið, at tað var hesi, hann vígdi síni mestu arbeiðsorku.

Hann tók við sum formaður í Fróðbiar sóknar Javnaðarfelag í 1950 og hevði formannstarvið inntil 1973. Hann skilti sum fáur týðningin av einum sterkum og livandi felagsskapi, skuldi flokkinum eydnast at fáa og fasthalda undirtøku fyri politikki sínum. Flestu av hesum árum, sum vóru stríðsár burturav, tí stóðurnar komu at standa so hvassar hvør móti aðrari á Tvoroyri, var Reynold við til at tryggja eitt livandi og djúptgangandi tjak í felagnum um øll mál, sum uppi vóru og tryggjaði harvið samanhald um politikkinn, ríkin var.

Flokkinn umboðaði hann í sóknarstýtinum frá 1958-66 og sum varamaður av og á til 1970, og tað var ikki minst honum at takka fyri, at tað í 1966 aftur eydnaðist at tryggja arbeiðararorsluni meirlutaávirkan sum svaraði til undirtøkuna í veljara-fjølðini. Otroyttliga stríddist hann í greinum og roðum fyri at lýsa so gjølla sum gjørligt støðuna í sóknarstýrisarbeiðinum hetta skeið, har hann kendi, at tað ikki var við rætti, at flokkurin var settur uttan ávirkan.

Í 1967 kom Reynold inn á ting og virkaði har inntil 1970, tá hann ikki stillaði uppaftur. Eins og við sóknarstýrisarbeiðinum kann um tingarbeiði hansara sigast, at hann legði sær eina við og ikki lá partur hansara eftir. Áhugamál fiskimanna og sosiala viðurskiptini lógu honum á hjarta, tí ikki lögdið, at hann var valdur í lögtingsins fiskivinnu-nevnd og í sosiala nevndina, men eisini í havna- og veganevndini og í búnaðarnevndini sat hann. Reynold hevði stóran áhuga fyri øllum samfelagsmálum og ikki minst vinnulivsmálum og serliga tóktist honum rætt at tryggja teim virkandi á hvorum virki og tí almenna, innlit og ávirkan í størst møguligan mun, henda hugsan hansara kom til sjóndar í støðutakanum til flestu mál.

Flokkurin valdi igjøgnum nógv ár Reynold silá í stýrið fyri

Suðuroyar Sjúkrahús og leit honum annars mong onnur álitisstørv, sum ov nogv verður at siga frá, her í hendi, hetta kundi ein ekkaleysur gera, tí fáur sýndi so brennandi áhuga fyri sosialistiskum hugsjónum og fáur vardi betur garð um javnaðar-rorsluna enn júst Reynold.

Domi um sterka vilja Reynolds sóu vit, sum fylgdu við, hvussu hann knýtti seg fyri at læra at ganga aftur, aftaná at

ast enn meira og skal tað, sum vunnið er, ikki fara fyri bakka.

Reynold var góður í ráðum hjá ungum manni, sum tók við í politikki. Í øllum teim mongu samroðum vit høvdu á tingi og í felagnum ella í hugnaliga heimi Marins og Reynolds, helt hann fram tað neyðuga í at virka støðugt og at virka fyri sjálvari hugsjónini fremst av øllum.

Guðrokin maður var Reynold Silá og inniliga trúgvandi. Hann

fyrst annað síðan hitt beinið var avsett. Tað eydnaðist honum, men hóast hesar persónligu trupulleikar misti hann ongantið áhugan fyri tí, hann hevði lagt mestu orku sína í.

So seint sum fyri mánaða síðani — tá okkum øllum stóð greitt, at arbeiðsorkan var so nógv fjarad — talaði hann við meg um, hvat neyðugt verður at gera hjá teimum sum eftir hava tikið, skulu hugsjónirnar menn-

kendi seg at hoyra heima og virkaði innan bróðrasamkomuna. Fyri hann fall sosialistiska humanisman saman við kristindómsins kærleikslæru og orðini: «Tað, sum tit hava gjørt móti teimum sum treingja, hava tit eisini gjørt móti mær», vóru fyri honum ikki bibliuorð, men ein livsáskoðan og livregla.

Í heimi sínum var Reynold góður pápi og maður og var tað ein frøi at kenna samanholdid

Óli í Áarstovu

Tvorámaður undir fótbóltsdystinum sunnudagin á Sevmýru: Hvat ið ólukkan billar HB ser inn — senda 2. lið suður!

millum Marin, hann og bornini og at siggja hvønn dent tey bæði lögdu á at skapa eitt fjálgt og gott heim fyri deturnar báðar og sonin. Vit eru mong sum í dag kenna djúpastu samkenslu við tykkum fyra.

Vit takka Reynoldi hjartaliga og vilja minnst hann við virðing og goyma fyridomi hansara millum okkum.

Friður verið við vinmáttinum og partamáttinum.

Atli

sosialurinn